

עמ"ת 43791/12/13 - י. פ. נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

עמ"ת 43791-12-13 פ. (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט ציון קאפח
י. פ. (עציר) על-ידי ב"כ עו"ד יפעת כץ
נגד מדינת ישראל על-ידי ב"כ עו"ד עדי חביב

החלטה

נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו ארבעה אישומים.

העורר והמתלוננת היו במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, בני זוג פרודים שאינם נשואים זה לזה.

האישום הראשון מייחס לעורר עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 129 לחוק; ועבירה של העלבת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288 לחוק.

אישום זה מספר על אירוע ביום 21.11.13, עת נסעו השניים למסיבה. במהלך המסיבה צרך העורר אלכוהול ולאחר חילופי דברים בינו לבין המתלוננת, הם יצאו החוצה, או אז דחף אותה בשעה שהחזיקה את בנותיה הפעוטות בידיה. המתלוננת נפלה עם בתה ונגרמו לה המטומות. לאחר שקמה, דחף אותה המשיב בשנית. בשלב זה הבחין העורר כי המכשיר הנייד ומפתחות הרכב של המתלוננת נשארו בדירה, הוא חזר לשם והמתלוננת הסתתרה עם אחת מבנותיה מאחורי שיח.

שוטרים הוזעקו למקום והעורר נמלט. לאחר שנלכד על ידי השוטרים הוא סרב להזדהות. תחת זאת הוא איים על השוטר בפגיעה בעצמו בכך שאמר לו: "יש לי סכין גילוח בפה. אני יבלע אותו וישפריץ פה דם". העורר סרב להוציא את סכין הגילוח מפיו והמשיך להשתולל בניידת. עוד אמר לשוטר: "...המקום שלכם שמור בגיהנום... יא בן שרמוטה, אני תכף פותח לעצמי את הראש... חתיכת אפס". לשוטר אחר אמר: "אתה נאצי... משטרת ישראל משטרה של בני זונות... שחרר אותי, אני ירים אתכם, אתם לא מכירים אותי".

הראיות לאישום הראשון:

ש. פ. (להלן: "המתלוננת") מספרת בהודעתה הראשונה מיום 22.11.13 כי הייתה במסיבה אצל אחות העורר, אושרית, ובשלב כלשהו היה במקום בלגן. מספרת שבן הזוג שלה לשעבר "מציק לי כל הזמן" (ש' 7-8). "אני רק רוצה שיניח לי לנפשי ולא יחמיר לי כל הזמן את המצב". (ש' 10).

בהודעתה מיום 22.11.13, שעה 18:18 היא מספרת על שיחות הטלפון שהחלה לקבל מהעורר, שהיה בן זוגה עד יום קודם לכן. היא ביקשה להיפרד ממנו מזה כשבועיים. היא מפחדת ממנו ולכן סירבה לבקשותיו להיפגש עמה. איים עליה ועל בני משפחתה בטלפון. כעס משום שראה גבר עולה לדירתה. הסבירה לו שמדובר במנעולן אז סרב להאמין. לאחר מכן התקשרה אליה בעלת הדירה וסיפרה לה כי העורר טיפס דרך החלון, שבר את הסורגים, נכנס לדירה ושהשכנים התקשרו אליה ולמשטרה. לא רצתה להגיש תלונה כיוון שלא רצתה שהאחריות תיפול עליה.

בהודעתה מיום 24.11.13 היא מספרת כי היא והעורר נמצאים יחד שלושה חודשים. הגישה עליו תלונות בעבר. לפני 3 שבועות הכל התחיל שוב לאחר שהעורר מצא מכתב מסוים ורב איתה משום שחשב שהיא בוגדת בו. היא חששה להתלונן עליו עקב ניסיון העבר. חזרה אליו משום שהביע חרטה. יודעת כי זו הייתה טעות. לגבי מה שארע במסיבה אצל אחותו מספרת כי הוא התקשר אליה משם, לאחר שצרך אלכוהול, צעק וגידף אותה ואמר שהיא שקרנית. לאחר מכן הייתה לה בעיה עם הרכב והוא בא לאסוף אותה ואת בנותיה. אמר שיש מסיבה אצל אחותו ונסעו לשם. כל הדרך קילל אותה.

במהלך הערב ניגש אליה לפתע ואמר לה שתצא החוצה.. מחוץ לבניין, כשהיא מחזיקה את בתה בת ה-3 בידיה, דחף אותה העורר. היא ובתה נפלו על הרצפה. הבנות החלו בוכות. הוא לקח את בתה הקטנה בידיו ונכנס איתה חזרה אל בית אחותו. היא לא נכנסה לבית אך הבינה שהיה שם בלאגן. היא הסתתרה עם בתה הגדולה בחוץ, מאחורי שיחים. ביקשה מאדם מהרחוב להתקשר למשטרה ואמרה שיש קטטה. מספרת כי חולצתה נקרעה כשהעורר דחף אותה ונעליה נפלו, לכן היא יחפה. בעדותה הראשונה לא ספרה את שארע משום שכשאר התלוננה עליו בעבר, המצב הוחמר. כששבה לדירתה, החליפה צילינדר על מנת למנוע כניסת העורר. העורר התקשר אליה עם שחרורו בתחנת המשטרה והתחנן בפניה שתכניס אותו. אמרה לו שהיא לא רוצה שהוא יבוא. המשיך להתקשר כל היום ואיים עליה: "אני בא אליך לדירה לשרוף לך את הדלת...אין לי מה להפסיד. אני ואת עולים למעלה". (ש' 86-87). איים עליה ועל משפחתה. לאחר ששמעה אימים אלה, ברחו לרחוב ואחותה, ששמעה את השיחה ב"שיחת ועידה", הזמינה משטרה.

בהודעתה מיום 25.11.13 היא מספרת את שקדם למסיבה אצל אחותו. הוא יצא מהבית משום שאמרה לו שחברה באה אליה. התקשר בערב מאחותו. הגיע כששמע שיש לה בעיה עם בעל רכב אחר. כשהגיע, ניגש לבעל הרכב ועשה תנועה מאיימת כאילו יש לו משהו בכיס. בעל הרכב נכנס לתוך "פיצה רומא" כשהוא צועק "יש לו משהו, יש לו משהו" (ש' 38).

העורר אמר לה להיכנס לרכב ושיש מסיבה אצל אחותו. במסיבה שתה המון והיה עצבני. היא ניגשה למישהי וביקשה ממנה לומר לו להישאר שם ואז הוא ניגש אליה וצעק שהיא פתחה עליו את הפה ושהולכים הביתה. הוא הוציא אותה מחות לבית, כשבתה הקטנה על ידיה, והגדולה אוזת בידה השנייה. כשהיו בחוץ הוא האיץ בה ודחף אותה וכתוצאה

מזה נפלה היא והילדה. נעליה נפלו. כשקמה, דחף אותה שוב.

במשטרה לא מסרה עדות כיוון שפחדה שינקום בה ולא חשבה שישחררו אותו מאחר וידעה שהוא דרוש לחקירה בעקבות תלונה שהגישה שבועיים קודם לכן.

כשהגיעה הביתה עם המנעולן, התקשר אליה העורר ואמר לה כי הוא שוחרר. ביקש לבוא אליה ואיים עליה. לאחר מכן הלכה לתחנת המשטרה.

כשהייתה בתחנה, התקשרה אליה בעלת הדירה וסיפרה על התפרצותו לדירתה.

ששבה לדירה, למחרת בבוקר, ראתה כי נגרם נזק לרכוש ופריטים רבים שבורים. נשאלה לגבי סכין מטבח בעלת ידית שחורה שנמצאה בדירה ומסרה כי זו אינה סכין שלה.

בהודעת ע. ו. מיום 25.11.13, אביהן של ילדות המתלוננת, הוא מספר כי ביום חמישי (יום המסיבה - צ.ק.) התקשרה אליו המתלוננת מספר פעמים, לאחר חצות, וביקשה שיגיע דחוף למקום שהיא נמצאת בו. שמע שהיא היסטרית. כשהגיע למקום עם אחיו, ראה שהיא במצוקה. הכתפיה של הבגד שלבשה הייתה קרועה, היא הייתה יחפה ונראתה מרושלת. הייתה ללא תיק, מכשיר סלולארי ומפתחות לרכב. נראתה מבוהלת ובכתה, כאילו עברה התעללות. הוא אף פעם לא ראה אותה בצורה כזו. ניסתה להתחמק מלספר את אשר ארע לה, על אף ניסיונותיו לדובב אותה. הוא אסף אותה ברכבו ויחד נסעו למקום המסיבה לאסוף את הילדה שנשארה שם. היא הייתה קפואה כל הזמן הזה.

בזכ"ד מיום 22.11.13 שנכתב על ידי המתנדבת עדינה אלחרוב בתחנת משטרת בת ים היא מספרת כי המתלוננת סיפרה לה כי היא מפחדת מהעורר כי הוא "קריזיונר". לא מסכים לעזוב את דירתה. ציינה כי היא חוששת לחייה וכי יש דברים שהיא אינה יכולה לדבר עליהם.

האישום השני מייחס לעורר עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 129 לחוק; עבירה של התפרצות למגורים/תפילה לבצע עבירה, עבירה לפי סעיף 406 (ב) לחוק, עבירה של החזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה, עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק; עבירה של העלבת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288 לחוק; עבירה של היזק לרכוש במזיד, עבירה של סעיף 452 לחוק; ועבירה של הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287 (א) לחוק.

לאחר האירועים מושא האישום הראשון, שוחרר העורר בתחנת יפתח ביום 22.11.13. בין תנאי השחרור נקבע כי אל לו לעורר ליצור קשר בכל דרך שהיא או להיפגש עם המתלוננת לתקופה של 5 ימים.

בחלוף שעה וחצי בלבד, הפר העורר את ההוראה החוקית ויצר קשר עם המתלוננת ואמר לה שהוא רוצה לבוא לדירתה. היא סירבה והעורר ביקש 7,000 ₪.

בחלוף מספר שעות התקשר אליה העורר שוב והיא אמרה לו שלא ארגנה לו כסף. הוא ביקש להיפגש עמה ולאחר שסירבה אמר לה: "אני לא רוצה כסף, אני ואת נעלה ביחד למעלה, יש תאריך לכל אחד...". המתלוננת שאלה אותו

האם עליה להזמין משטרה והוא השיב בחיוב ואמר לה: "את צריכה משטרה, אני אבוא אליך, אני אבוא לכולם, לאחותך, לאמא שלך, לכולם... אחרי שתי דקות, העלית לשם בחור, אני רואה הכל אני עוקב אחריך". בהמשך, התפרץ העורר לדירה בכך שטיפס לדירה הנמצאת בקומה השלישית, שבר את חלון המטבח ונכנס לדירה כשהוא מחזיק סכין בידיו.

העורר גרם בהזדמנות זו נזק לדירה.

שוטרים שהגיעו למקום מצאו אותו מסתתר מתחת למיטה. העורר איים ואמר כי אם לא יורידו לו את האזיקים הוא יבלע את הסכינים המצויים בפיו.

הראיות לאישום השני:

בהודעתה של ע. פ., אחות המתלוננת, מיום 25.11.13 היא מספרת כי שמעה על שארע במסיבה מאחותה. ראתה אותה עם חולצה קרועה ובלי נעלים. כן ראתה את שמשת הרכב של אחותה מנופצת. מספרת שלמחרת המסיבה העורר לא הפסיק להתקשר למתלוננת. ביקש להגיע אליה. קילל אותה, איים עליה. **מפחד, הסתובבה המתלוננת כל היום מחוץ לבית ובקשה מאחותה שתוציא את בנותיה ואת אמה גם כן, על מנת שלא יפגע בהן.** בעקבות זאת, התקשרה למשטרה. לאחר מכן שוחחה שוב עם המתלוננת בטלפון ומאחר והעורר היה כל הזמן בשיחה ממתונה, עשתה המתלוננת "שיחת ועידה" כך שהיא יכלה לשמוע את שיחתם.

בשיחה שמעה את העורר אומר למתלוננת כי הוא ראה אותה בבוקר עם מישהו, חשב שהיא בוגדת בו, **ואז התחיל לקלל אותה ואמר לה שהוא נמצא ליד אחותו ושאין לו מה להפסיד, ושגם לו "יש תאריך"** ושהוא רוצה להיפגש עמה. לשאלה מה משמעות "יש תאריך" השיבה: **"זה דיבור כזה, כאילו יש לו תאריך אחרון לחיות, כאילו הוא ישלם על זה"**. (ש' 22-25). עוד אמר: **"אין לי מה להפסיד ואני חסר אונים ואני רוצה להיפגש"**. (ש' 29).

מספרת על מקרה שהיה כשלושה שבועות קודם לכן כשהעורר חשד שהמתלוננת בוגדת בו. אבי בנותיה ואחיו הגיעו לדירה והתפתח ריב בינם לבין העורר. העורר אמר להם לא להגיע לשם מבלי להודיע מראש. לאחר שעזבו לקח סכין ואמר למתלוננת לקחת אותו לדירת האח כדי שהוא יתקוף אותו.

מספרת כי כל הזמן העורר חושב שהמתלוננת בוגדת בו ונכנס לטירוף.

האישום השלישי מייחס לעורר עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 129 לחוק; ועבירה של היזק לרכוש במזיד, עבירה של סעיף 452 לחוק.

לפי אישום זה, ביום 05.10.13 התקשר העורר למתלוננת ואיים עליה בפגיעה ברכושה בכך שאמר שהוא יהרוס לה את האוטו וישרוף אותו. בתגובה, הגיעה המתלוננת לתחנת משטרה לשם הגשת תלונה ובו בזמן התקשר אליה שוב העורר ובנוכחות שוטרים איים בפגיעה בחייה, בכך שאמר לה: "איפה את יא בת זונה אני אזיין אותך איפה את?". המתלוננת השיבה כי היא מחכה לו ב"תקווה" והוא אמר: "אני אהרוג אותך, אשרוף לך את האוטו".

בהמשך, עת נעצר העורר והובא לתחנה, הניף את פלג גופו העליון בחוזקה לעבר תמונה, וניפץ את זגוגית התמונה.

האישום הרביעי מייחס לעורר עבירה של היזק לרכוש במזיד, עבירה של סעיף 452 לחוק.

אישום זה מספר כי ביום 03.10.13, עת שהו העורר והמתלוננת ברכבה של המתלוננת, נטל העורר מהמתלוננת את מכשיר הטלפון הנייד שלה והשליך אותו מחלון הרכב, מה שגרם למסך להתנפץ ולמכשיר להישבר. זאת כתגובה להודעת המתלוננת כי היא מעוניינת להיפרד ממנו.

הגם שהעורר שוחרר בהליך מעצר הימים לגבי אישומים 3 ו-4, אני סבור כי יש להידרש להם במסגרת הבקשה, לפי שמדובר בעשייה פלילית רצופה בטווח של חודשיים ימים.

העשייה הפלילית באישומים ה-3 וה-4, רלוונטית להחלטה.

ראיות לגבי אישומים 3 ו-4

בהודעתה מיום 05.10.13 מספרת המתלוננת כי ביום 03.10.13 ביקשה להיפרד מהעורר עת שהיו ברכב. עם הודעתה לקח את המכשיר הסלולארי מידיה ושאל האם היא בטוחה. ענתה שכן והוא, כתגובה, השליך המכשיר מן החלון. כתוצאה מכך המסך נשבר. באותו יום הוא הצליח לתפוס אותה בטלפון וביקש להיפגש. היא ניתקה את השיחה. הוא התקשר שוב ואמר כי הוא עם אחותו וילדיה ברכב והם בדרך אליה. היא ביקשה לדבר עם אחותו ואמרה לה כי המצב ביניהם לא טוב. העורר כעס על המתלוננת שמספרת לאחות והחל לאיים עליה כי אם לא תבוא הביתה, הוא יהרוס את האוטו שלה, ישבור וישרוף אותו.

סיכום הראיות

הודעות המתלוננת מגלות פחד ואימה מהעורר. משום כך, בחלק מהמקרים, נמסרת בתחילה הודעה קצרה שאינה מכילה את כל האירוע, לפי שהמתלוננת חוששת מהתוצאות, אך מאוחר יותר מספרת המתלוננת את כל שאירע.

הודעות המתלוננת מקבלות אישוש נוסף על ידי אחרים.

באשר לאירועים מול השוטרים, אין מחלוקת לראיות לכאורה.

לטעמי, התנהגות העורר מול השוטרים מאששת את התשתית הראייתית לאירועים מול המתלוננת. אם נהג באופן משולח רסן עם השוטרים אזי ומקל וחומר יש לומר זאת על התנהגותו כלפי המתלוננת.

לשיטת העורר, בהודעה מיום 24.11.13, מדובר במתלוננת סדרתית. בהודעה מיום 28.11.13 מאשר העורר כי **המתלוננת ניסתה להימלט דרך החלון בקומה השלישית** (ראה ש' 45-47) והוא מכחיש שהיה במקום האירוע כמפורט באישום הראשון.

הנה כי כן, קיימת תשתית ראייתית לכאורית למיוחס לעורר.

ב"כ העורר מלינה על בית משפט קמא, על שום שנמנע מלהורות על קבלת תסקיר מעצר.

יש להזכיר מושכלות יסוד כי תסקיר המעצר אינו פרס ואינו עונש. הוא נועד לשמש כלי עזר לבית המשפט באומדן המסוכנות.

אני סבור כי צדקה כבוד השופטת בן ארי כאשר נמנעה מהזמנת תסקיר מעצר משום שהיו בידיה הנתונים הדרושים לאומדן המסוכנות.

הנסיבות המפורטות לעיל מלמדות על קנאה, אובססיה, חוסר מעצורים ורף תגובה נמוך.

העורר פוגע בכל הנקרה בדרכו, בין שמדובר בבת זוגו ובין שמדובר בשוטרים. לכך יש להוסיף את חשדו של העורר כי בת זוגו אינה נאמנה לו ומכאן יסוד נוסף למסוכנות.

בקשת המעצר מזכירה את עברו הפלילי של העורר.

עיון בהרשעות הקודמות מעלה התנהלות שלוחת רסן, כפי שיפורט להלן:

א. נגד העורר הוגש כתב אישום על מעשים **דומים בתכלית, כלפי בת זוג אחרת וכלפי שוטרים**. גם לבת הזוג דאז ייחס חוסר נאמנות, גם עליה איים כי "ישחט אותה". במהלך מעצרו שלף העורר סכין גילוח מפיו ואיים על השוטרים כי יפגע בעצמו. המעשים בוצעו בחודש יולי 2012. ראה ת"פ 41474-07-12, בית משפט השלום בראשל"צ. באחרית ההליך, הביע העורר צער והתחרט על מעשיו. גזר הדין שניתן ביום 30.01.13, מנה גם 13 חודשים מאסר בפועל, אשר כלל רכיב של הפעלת מאסר על תנאי בן 5 חודשים.

הנה כי כן, 4 חודשים לאחר שהעורר שוחרר ממאסרו, בא פרץ אלימות הנוכחי וכלפי בת זוג אחרת.

בהליך המעצר דאז, **הוגש תסקיר**, ממנו עולים הדברים הבאים:

העורר מתקשה להציב לעצמו גבולות פנימיים, גם כשהוא נתון בגבולות חיצוניים (ראה ההתנהגות

במשטרה). השיח הזוגי אלים ותוקפני. **קיים חשש להישנות התנהגות אימפולסיבית ואלימה**. ראה לעניין זה מ"ת 41524-07-12, בית משפט השלום בראשל"צ.

ב. כתב אישום נוסף- ת"פ 44003-01-12, בית משפט השלום בראשל"צ- מייחס לעורר **עבירת איומים** בכך שאמר לבת זוגו דאז, אשר חיה ממנו בנפרד, **כי יפגע בה ובמשפחתה**. העורר נדון ביום 04.03.13 למאסר על תנאי לפי שאותה שעה ריצה מאסר בפועל כמפורט בסעיף קטן א'.

לאלה יש להוסיף שלל הרשעות קודמות כמפורט בבקשה, הכוללות: פציעה, חבלה כשעבריון מזויין, איומים, החזקת סכין, תקיפת שוטר, עבירות התפרצות ועוד.

העורר נושא בצקלונו שני מאסרים בפועל אותם ריצה עד כה.

בנסיבות הללו, מסוכנות העורר ניבטת מהנסיבות ומהעבר הפלילי ואין מקום אפוא להורות על קבלת תסקיר מעצר.

הערר נדחה בזה.

ניתנה היום, ד' שבט תשע"ד, 05 ינואר 2014, במעמד הצדדים.